

Ukaž svůj talent!

Základní umělecká škola Jaroslava Kvapila Brno,
příspěvková organizace
třída Kpt. Jaroše 1939/24, Brno

Školní časopis 2020/2021

Poděkování

Náš život se skládá z po sobě jdoucích etap růstu a rozvoje dovedností a schopností, kterými si procházíme všichni od narození až do smrti. Dítě se nejprve učí obracet, sedět, lézt po kolenou a nakonec chodit. Každá z etap vývoje dítěte je natolik důležitá, že se nedá obejít, potlačit, vynechat nebo přeskočit. Je úplně jedno, zda mluvíme o fázi, kdy se učíme hrát na hudební nástroj nebo se účastníme taneční výuky. Pokud bychom byli například v desetibodové stupnici v nějaké umělecké oblasti na úrovni dvě, museli bychom přistoupit k tomu, abychom zvládli úroveň tři. Hrajeme-li na jakýkoliv hudební nástroj, je snadné poznat, jak na tom jsme, protože při interpretaci skladby nemůžeme nic předstírat. Do *doby covidové* jsme byli přesvědčení, že zkratky na cestě našeho přirozeného vývoje neexistují.

Že se nám tato teorie vymkne z rukou, nikdo z nás netušil. Jak jinak chápat zlom, který si pro nás *matka příroda* tak trochu zlovolně nachystala? Od prvního zavření školy to byla doba velkých výzev, které jsme se učili vzájemně překonávat. Jak jinak vnímat změnu, před kterou nikdo z nás neutekl, ani ji nepřelstil, nenašel způsob rychlého a hlavně účinného boje s virem, který nás v jednu chvíli paralyzoval? **Nikdo nás od dob Jana Ámose Komenského nepřipravil na zkratku, jak najít nejrychlejší způsob cesty pro dokonale zvládnutou distanční výuku.** Ani učitele, ani žáky, ani rodiče. Covid nás zčista jasně postavil do nové role a je obdivuhodné, jak jste se (jak jsme se) s problémy, které vyvstaly, naučili vypořádat.

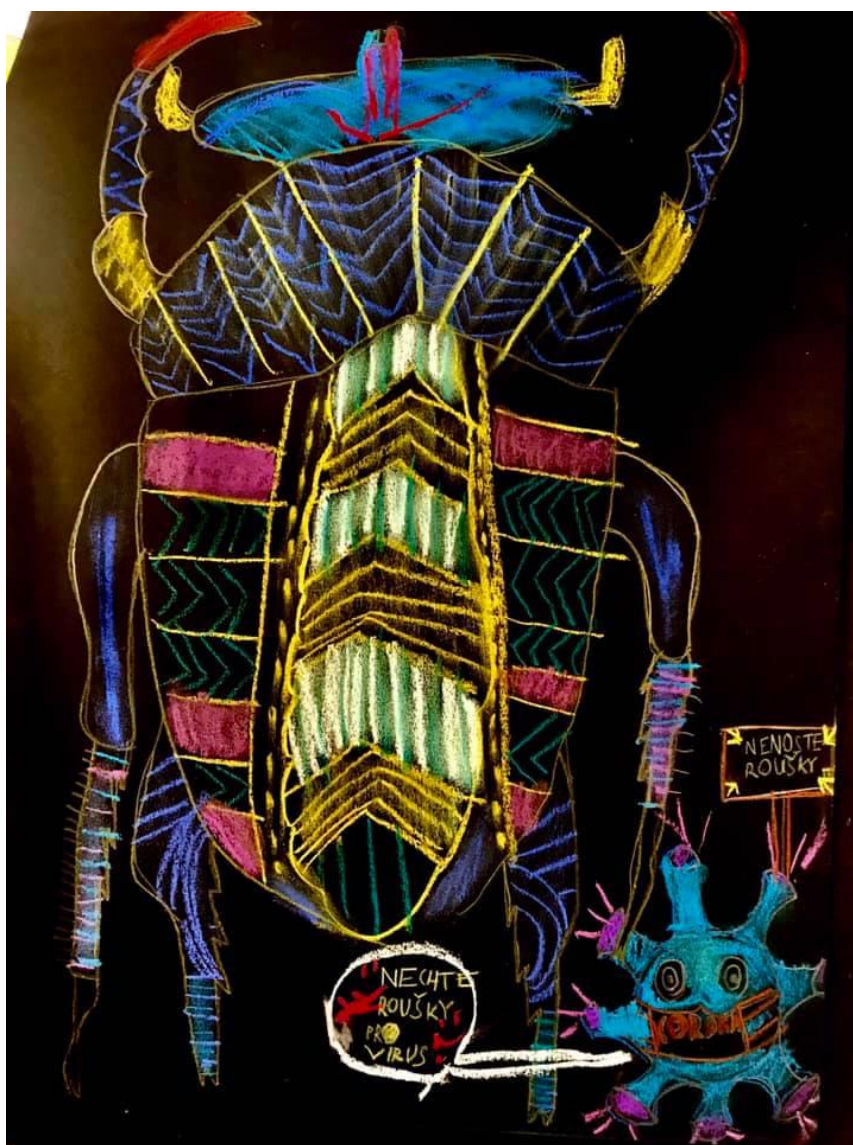
Milí žáci, vážení rodiče! První pololetí tohoto *covidového školního roku* je za námi. Udělali jste (jsme) v něm důležité kroky na své poznávací cestě světem, výuky v online prostředí. Společně jsme objevovali, jak můžeme ve výuce na dálku využít technologie, které jsme při prvním kontaktu pouze testovali, zjišťovali, co všechno dovedou, a v průběhu času jsme se vzájemně přizpůsobili a začali dodržovat nastavená pravidla společného vzdělávání. Je konec prvního pololetí školního roku. My učitelé se stále učíme hledat formu, která by co nejlépe vyhovovala našim školním podmínkám, byla srozumitelná, hravá a aspoň trochu motivační. Naše cesta hledání nese s sebou nejenom dílčí úspěchy, ale i pády a občas (přiznejme si) i beznaděj. Jsme si vědomi toho, že i na našich postupech by se dalo mnohé vylepšit, ale nemáme historicky prověřené pedagogicko - metodické zkušenosti, z čeho bychom mohli více čerpat.

Přesto mám velkou radost z toho, že žáci z jednotlivých studijních zaměření nám zasílali inspirující příspěvky na náš web i sociální sítě. Během celého pololetí nás zásobovali svými kreativními nápady na řešení různých situací, přes kamery seznamovali učitele

nejenom se svými nástroji a pokojíčky, ale mnohdy byli součástí vzdělávacího procesu i domácí mazlíčci, sestřičky a bráškové, kteří svou přirozeností vnášeli do výuky vtipné a uvolňující situace. Ve všech společných aktivitách jste prokázali velkou míru tvořivosti, dobrou schopnost spolupracovat a inspirovat i ostatní.

Milí žáci, zasloužíte si velké ocenění za domácí práci! Naši učitelé se opětovně přesvědčili o tom, že bez rodiny, která vám v tom velmi pomáhala, by toto ocenění nebylo úplné. **Jménem celého pedagogického sboru bych proto chtěla vyjádřit poděkování všem rodičům, sourozencům, dědečkům i babičkám, kteří nás podporovali a jsme velmi rádi, že máme takové žáky a osvědčené rodiče s dobrou schopností spolupracovat. Děkuje, velmi si toho vážíme.**

Eva Znojemská, ředitelka školy

Co nám vzal a dal covid-19

Myslím, že nám všem se v posledních měsících změnil život. Nemůžeme chodit do školy, do práce, restaurace... vlastně nesmíme téměř nikam. Možná máme strach o své blízké, hlavně o naše prarodiče. Někteří z nás znají někoho, kdo této zákeřné nemoci podlehl. Ale kromě toho, že nám tahle nemilosrdná pandemie sebrala svobodu, dala nám spoustu cenných zkušeností.

Já jsem introvertní člověk. Když jdu mezi lidi, většinou tam jen tak sedím, poslouchám ostatní a jsem spokojená. Vůbec mi nevádí, že se mnou lidi nemluví. Popravdě řečeno, jsem naopak ráda. Ale teď jsem zjistila, že i tento kontakt je nesmírně důležitý. Hned po prvním týdnu karantény mi začali chybět spolužáci i lidi z jiných kolektivů, jejichž součástí jsem i já. Vždycky jsem si myslela, že mi samota nevádí. A víte co? Konečně jsem zjistila, že mám lidi ráda. Slíbila jsem si, že od teď se budu snažit zapojit se do rozhovorů vždy, když to bude možné.

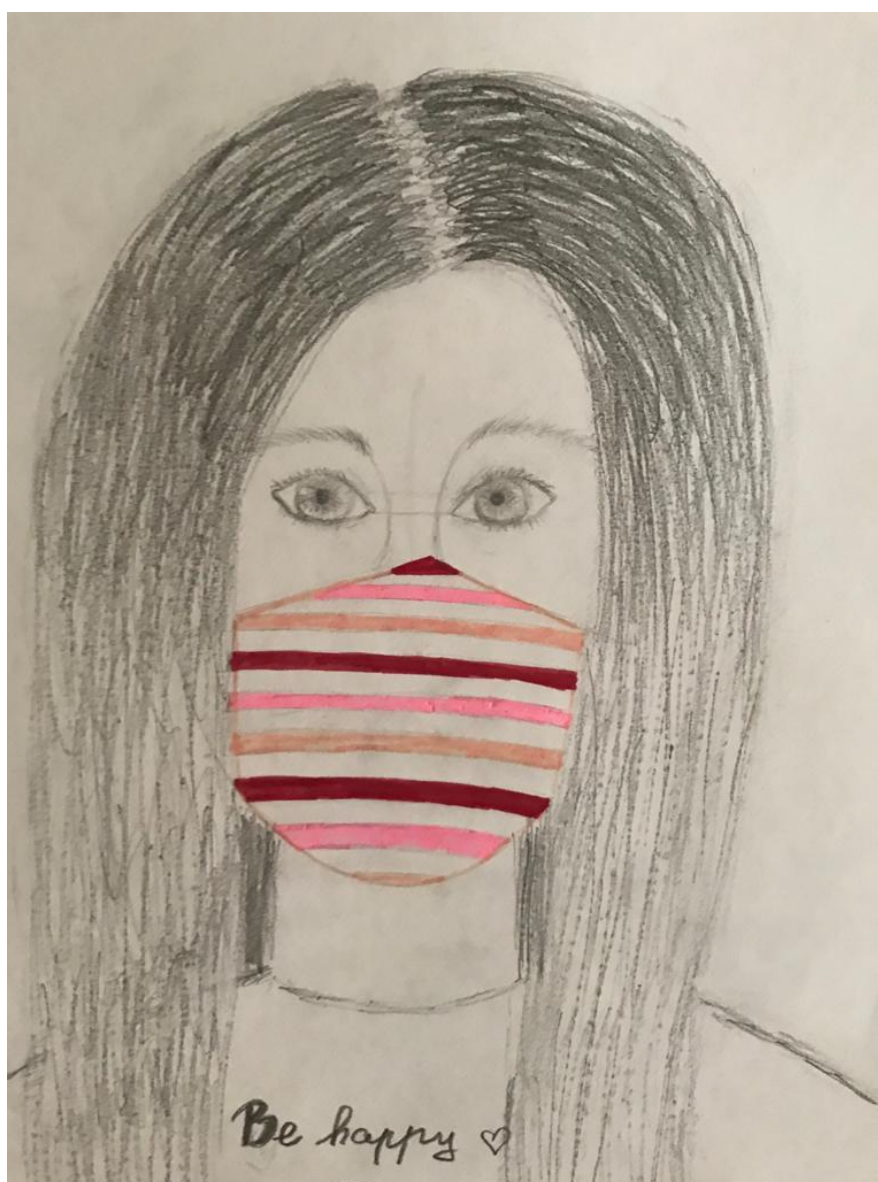
Dále jsem se naučila více pracovat s technikou. Uznávám, IT pracovník ze mě asi nikdy nebude, ale díky distanční výuce jsem byla nucena počítačům porozumět trochu víc. Když už jsme u nového způsobu vyučování, tohle je také zkušenost, kterou si asi nikdy nezopakují. Nemůžu říct, že by mi to nějak vyhovovalo, ale uhelné prázdniny už asi taky nezažiji, tak je potřeba k tomu přistupovat optimisticky. Aspoň si teď budu víc vážit školy.

Asi každý z nás si vždy uvědomoval, jak jsou doktoři důležití. Přemýšlel ale někdo nad tím, co bychom dělali bez kadeřníků? Moji vrstevníci právě řeší, jak se dostat do psího salónu. Nebo je snad lepší, nechat si na hlavě účes nápadně se podobající kvěťáku? Taky se ještě můžeme sami zkusit ostříhat podle hrnce. A z toho plyne další ponaučení. Měli bychom více poslouchat příslušníky generace Baby boomers. Ti se dokážou ostříhat sami. Jen si prohlédněte některé ministry. Američané celému světu ukázali, jak je v této těžké době důležitá spolupráce. Zpočátku koronavirus úplně ignorovali. Mohli chodit, kam se jim zachtělo, nepoužívali roušky. V podstatě nedodržovali žádná opatření. A teď, když se jim celá situace vymkla z rukou, si myslí, že vše vyřeší požíváním anti-covidu.

Jsme v časopise o hudbě, takže bych se k závěru chtěla věnovat formě distanční výuky na naší škole. Díky tomu, že jsem asi dva měsíce nechodila vůbec nikam, jsem měla daleko víc času na klavír, než normálně. Mám ovšem pocit, že jsem se posouvala obdobným tempem, jako za normálních podmínek. Paní učitelka mě sice učila prostřednictvím videohovorů, ale jediné, co mohla zkontrolovat, byl rytmus a melodie. Zvuk v těchto hovorech byl velmi nekvalitní, takže jakákoliv dynamika či výraz se úplně vytratily. Např. v tom nejdramatičtějších místě můj mikrofon permanentně selhával. Aspoň šlo vidět, že jsem do toho fortissima vkládala celé srdce i duši.

Na závěr bych vše ráda shrnula. Koronavirus nám vzal to nejdůležitější, co nám nabízí naše demokratická země – svobodu. Neměli bychom kvůli tomu klesat na mysli, protože nám daroval něco, co se bude každému z nás v životě hodit. Je to uvědomění. Doufám a pevně věřím tomu, že jsme zjistili, jak je důležitá rodina, přátelé, škola, koníčky. Snad se teď bude vícero z nás radovat z maličkostí. Rádi si budeme povídat s našimi prarodiči. Oni nám teď vypráví o socialismu a my budeme našim vnoučatům povídat o době koronavirové. Kdoví? Třeba z toho jednou budou propadat v dějepis.

Lucie Rolková

Ve „virových prázdninách“ jsem zjistila, že nošení roušek je strašně otravné. Každý z nás mohl zažít to, co skoro každý den i před COVIDEM, museli prožívat zdravotníci. A to ani nezmiňuji tak častý problém, jako je zapomínání roušky při odchodu z domu. No ne nadarmo se říká: „kdo nemá v hlavě, musí mít v nohách“☺ .

Pozitivní je, že jsem začala chodit víc na zahradu a víc jsem se věnovala pohybu. Protože sedět doma na zadku nebo se učit, mě brzy přestalo bavit. Mimochodem učit se doma, dělat testy a podobně bylo pěkně protivné – to je přece práce do školy. Ne si s tím kazit domácí pohodu! I když uznávám, že na vše jsem měla víc času a prostoru. A vůbec největší pozitivum byla online výuka. Ne ani tak kvůli učení, ale hlavně, že jsem se viděla a slyšela s kamarádkami a kamarády ze třídy, kteří mně moc chyběli. Také byla celkem sranda, jak občas online přenos „blbnul“, „padal“ a zaměňoval žáky za učitele☺.

Na druhou stranu nutnost být víc doma se projevila na větším množství času stráveném s rodinou a společnými aktivitami. I tím, že kvůli nutnosti online komunikace, jsem zlepšila svou práci s technikou (mobil, počítač). Tak jak to se všemi změnami bývá, přinesl COVID 19 spoustu negativního, ale i nějaká pozitiva včetně získání nových zkušeností a znalostí. Navíc nikdy bych nevěřila, že to někdy řeknu a určitě toho budu brzy litovat ☺, ale už se opravdu těším do školy.

Tanja Vyorálková

Coronavirus mi vzal to nedůležitější a tím bylo posouvat se dále ve hře na hudební nástroje a dramatickém oboru. Ale protože byla zavedena distanční výuka, tak jsem se i tak mohla přiučit něco nového a zůstat stále v kontaktu se skvělými, milými a veselými učiteli na dálku. Když ke konci školní roku byla možnost znovu jít do nástrojů a dramatického oboru, byla jsem naplněna zvláštní energií, jako bych šla do ZUŠ poprvé...

A co mi Covid dal? Sama to pořádně ani nevím, ale nejdůležitější pro mě bylo být s rodinou a vědět, že jsme spolu a stále při síle a zdraví... Taky jsem se naučila skvěle vařit.

Nonna Borková

Když jsme se s paní Šromovou domluvili na hodiny přes WhatsApp, byl jsem trochu skeptický. Myslel jsem si, že kvalita hovoru bude nedostačující pro tak citlivou věc jako hraní na klavír, ale opak byl pravdou. Paní učitelku bylo dobře slyšet a ona zjevně slyšela i mne, takže mi mohla dávat potřebné poznámky k mému hraní. Přesto to ale nebylo to takzvané „pravé ořechové“. Chyběl mi pocit jistoty, že vedle mě někdo doopravdy sedí a sleduje, jestli skladbu hraji správně. Navíc doma nemáme křídlo, a tím pádem nešlo tak dobře cvičit dynamiku a procítění skladby. Na hodiny doma jsem si časem zvykl, ale rozhodně preferuji hrát ve škole. Na druhou stranu bylo vcelku vtipné cvičit a bavit se s paní Šromovou, zatímco můj táta ve stejném pokoji neslyšně pracoval, aniž by o tom měla paní učitelka tušení.

Antonín Frgala

Období koronaviru bylo pro mě docela těžké, protože jsem nemohla nikam jít, a tak mi chyběl kolektiv kamarádek ze školy i z tanečního oboru naší ZUŠ, které mám ráda. S holkama jsem si sice zkoušela psát přes Messenger, abych s nimi byla v kontaktu, ale ono když se člověk s nikým nevidí osobně, tak mu to přijde všechno neskutečně dlouhé. Hrozně mi chyběl tanec, protože tančit se na dálku nedá a doufala jsem, že to brzy přejde a zase se sejdeme a bude ta soutěž a vystoupení v Divadle na Orlí. Nakonec to bylo delší, než jsme všichni čekali.

Chtěla bych poděkovat paní učitelce Kolečkářové a Šalounové za nápad si doma natočit video se svým vlastním tancem místo divadla, soutěže atd. Zpočátku to bylo pro mě i pro holky docela těžké, ale na druhou stranu bylo hezké, jak jsme všechny dohromady spolupracovaly. Domlouvaly jsme se, jakou hudbu vybrat, to bylo asi to nejtěžší, každá máme totiž ráda trochu jiný styl. Nakonec jsme vybraly písničku Aničky, která se líbila všem. Pak jsme zase nevěděly, jak a kde to máme natočit a jak tančit. Díky Anet dostala každá svoji třiceti vteřinovou část, a když jsme se konečně odvážily natáčet, tak jsme si pak průběžně posílaly svoje videa a povzbuzovaly se navzájem. Děkuji Johance a Káji, že se tak aktivně zapojily. Udělalo mi radost, že jsem mohla i já pomoci k vytvoření klipu a všechny se těšíme na konečný výsledek, až to dá paní učitelka vše dohromady do jednoho celku. Výsledek bude na FB ZUŠ.

Nikol Humlíčková

Jak se mnou virus zatočil a současně jak mě otočil...

Koukám se ven oknem, svítí sluníčko a jsme právě v polovině května. Ohlédnu se za posledními dvěma měsíci a zamyslím se. Kdyby mi někdo minulý rok v tuto dobu řekl, jak změním letos tempo života v březnu a dubnu, tak si jako slušně vychovaný člověk jen něco pomyslím a v duchu si zatřukám na čelo.

10. března odjíždím večer z hudebky a nenapadne mě vzít odtud vůbec nic. Přece pár dnů se obejdu bez not, které mám ve školní skříni a alespoň si udělám doma pořádek v některé občas zanedbané dokumentaci a ve svých hudebních aktivitách. A pak přišla sprcha... Karanténa, která mi omezila a odstavila všechny plány.

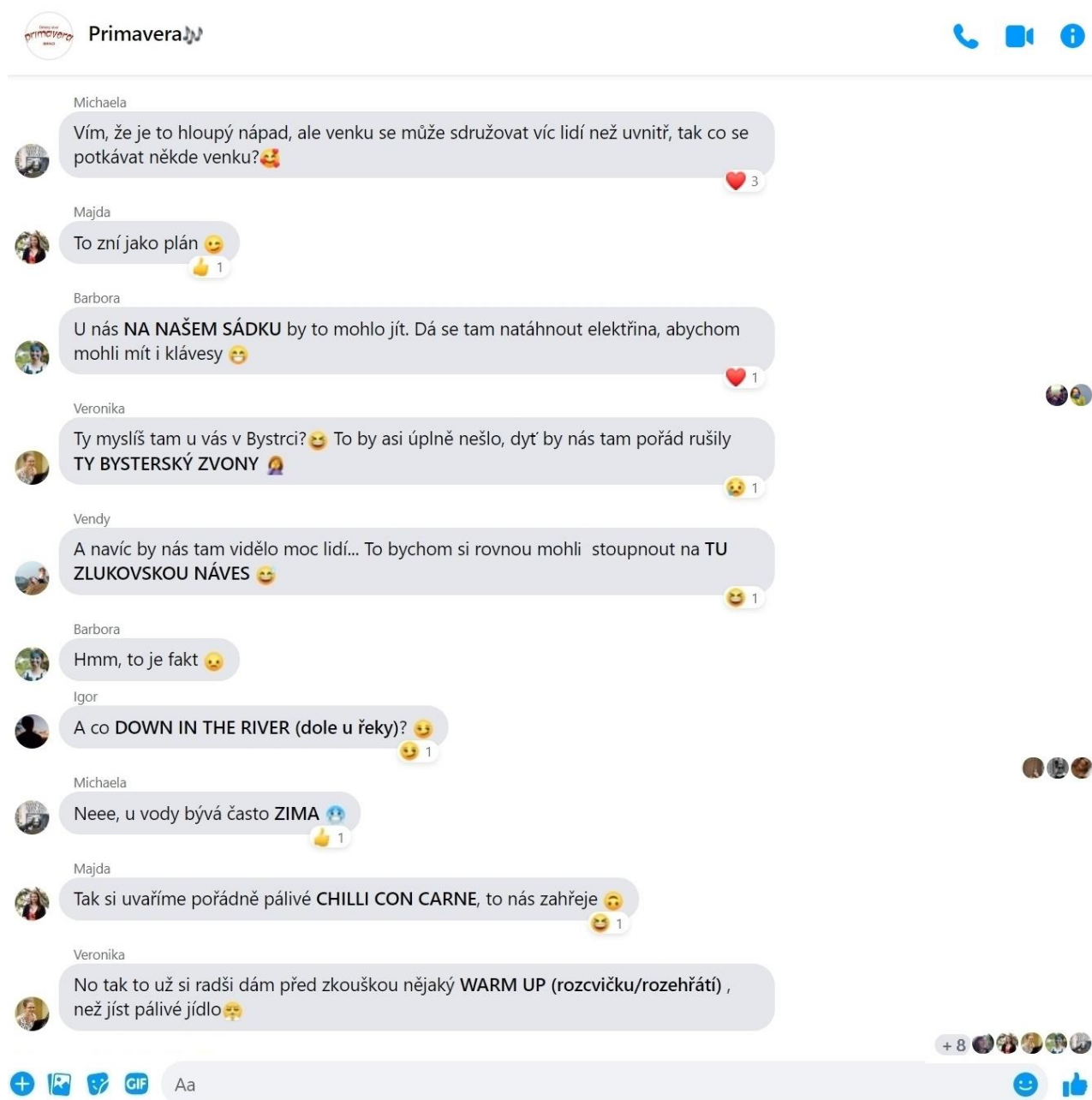
Nejprve jsem měla ze všeho lidově řečeno depku. Nevyřadilo mě to jen ze školy, ale i z mojí další rozsáhlé umělecké činnosti. Tolik plánů, shánění, zkoušení... skoro týden jsem seděla jako paralyzovaná a nedělala vlastně vůbec nic. Ale po pár dnech jsem naštěstí chytla "slinu" a vyburcovala se k činnosti. Na všechny rodiče ze školy jsem měla čísla na mobilní telefony, dostali hromadnou sms, ať mi pošlou aktuální mailové adresy. Během 3 dnů jsem vše měla a mohlo se začít úkolovat. Brzy jsem si uvědomila, jakou mám skvělou třídu. Najednou jsem si v domácím prostředí měla možnost s rodiči popovídat o všedních věcech a hlavně je zapojit do muzikantské výuky. Na řadu přišel skype a messenger, e-mail i mobilní telefonování, nahrávání přes úschovnu a jiné technické vymoženosti. Nikdy mě nenapadlo, že by šlo vyučovat klavír nebo varhany virtuálně. No a právě toto mě virus naučil..., naučil mě trpělivému, někdy až nekonečnému vysvětlování a tím i lepšímu pochopení nálad svých žáků. Všichni jsme se museli prokousávat různými úskalími, já jak vysvětlit něco nového bez ukazování a žáčci se zase naučili u hraní myslet, protože překážku bylo nutno přelézt bez mé fyzické přítomnosti. Dík patří samozřejmě i všem rodičům, kteří tiskli poslané noty s doplněnými prstoklady a jinými poznámkami. Občas nastaly situace humorné, někdy bezradné, ale vždy to skončilo v pohodovém plánování další vyučovací hodiny.

Díky viru, který mě uvěznil doma, jsem zjistila, že vypadnout z každodenního tempa, kdy mám vše naplánované do poslední minuty, není až tak špatné. Určitě mě to naučilo se koukat na svět jinýma očima.

uč. Hana Bartošová

P jako Primavera, P jako pandemie, P jako písnička
O tom všem je následující text.

30. 9. se na paní dirigentku strhla **POVODEŇ** zpráv od členů Primavery:
Co budeme dělat? Je nějaká **MOŽNOST**, že budeme společně zpívat? Jak to teď bude?
Jak budeme fungovat? Co bude se sborem?
Všem nám bylo jasné, že si nějakou dobu nebudeme muset kupovat **TICKET TO RIDE (lístek na autobus)**, abychom jeli na zkoušku, protože vládní nařízení proti šíření covidu-19 nám opět nedovolují zkoušet.
My se ale jen tak nevzdáváme, takže jsme začali společně vymýšlet jak dál:

O PĚT DNÍ POZDĚJI

Primavera

Vendy

Lidi máme problém... dnes vláda zakázala zpívání úplně 🤔

Barbora

Cožeeeeee??? 🤔

Majda

To jako fakt??? 🤔🤔🤔

Michaela

Jo taky jsem to četla, prý ani v kostele si nezaspívají žádné KYRIE, PATER NOSTER nebo CRUCIFIXION 🤔

Igor

Ach jo, začínám si na tom světě připadat jako NOWHERE MAN (úplně zbytečný člověk). 🤔

Veronika

Ale já chci zpívat 🤔🤔🤔 plánovala jsem si, že GOING UP A YONDER (posunu se dál) se svým zpěvem

Vendy

Doufám, že se uvidíme dřív, než WHEN I'M 64 (mi bude 64) 🤔🤔

Michaela

Hele ale tak doma nám nikdo zakázat zpívat nemůže, ne? 🤔🤔

Barbora

No tak vám, co bydlíte v rodinných domcích, asi ne, ale co máme dělat my v panelácích 🤔 My když začneme zpívat, tak se to ústředním topením ponese jak FUJAREČKA v horách...

Paní dirigentka

MILA MOJA Primavera, nevěšte hlavu. Doma (ani v paneláku) nám nemůžou zakázat zpívat. Takže jsem se rozhodla pro vás vytvořit virtuální učebnu, kde se budeme pravidelně dvakrát týdně potkávat a společně, ale zároveň každý sám, zpívat. 😊 Takže se všichni prosím запиšte do tady této učebny a ve středu se spojíme přes Meet a řekneme si, jak to bude všechno v realu probíhat. Nám totiž NOTHING GONNA STUMBLE OUR FEET (nikdo nebude stát v cestě). 😊

Majda

TÝNOM, TÁNOM, to je ale nápad 🤔

Veronika

Juchůůů 🤔🤔 Tak to je super.

Igor

Už aby byla středa! 🤔

Vendy

Dáte vědět HONZÍČKOVI. On to tady nechte... 🤔

Odkaz na učebnu

Všichni se moc těšíme, až se zase společně uvidíme a budeme si moci zazpívat naživo.

Všem vám přejeme do dalších dnů hodně zdraví, chuti k dalšímu rozvíjení vašeho talentu **A** až dojde **NA ZEMI** k **UPOKOJENÍ**, nezapomeňte si na náš koncert přijít poslechnout výše zmíněné skladby. Těší se na vás Primavera a Čerešičky!

Být hudebníkem (v době moderní)

Přátelé, konečně můžu mluvit upřímně. Už dřív jsem sice psala do časopisu, kde jsem měla možnost vyjádřit své názory, ale toto je jiné. Tamten četli i *oni* – nemuzikanti, s nulovým rytmem a pokřiveným vkusem. Když jim člověk řekl „Vytleskej rytmus tohohle tříčtvrťového taktu“, plácli o sebe rukama jak leklýma rybama dvakrát a potom se rozhodli nahradit jednu ruku kamarádovou tváří („No, co je, bylo to třikrát, ne?“). Nebo si vzpomínám, že jednou když můj spolužák uviděl noty na notové osnově, zeptal se profesora, proč je na tom papíře tolik teček? Katastrofa. Naprostá katastrofa...

Protože mám konečně publikum, které je na mé úrovni, pojďme se bavit o něčem velmi zajímavém. O mně.

Takže, já hraji na klavír už hodně dlouho. Jsem na druhém stupni v druhém ročníku jak v klavíru, tak na gymnáziu. Nejprve jsem s klavírem začala, protože to dělala i moje starší sestra. Bavilo mě to, protože pokaždé, když jsem ve školce něco zahrála, dostala jsem lízátko. Se začátkem školy se nadšení do cvičení trošku snížilo, ale ještě to šlo. Opravdová krize nastala, až když jsem začala chodit k paní učitelce Czajkovské v třetím ročníku.

Bylo to něco úplně jiného. U mé bývalé učitelky mi všichni říkali, že jsem talentovaná a přezdívali mi Mozart v sukních. Ne že bych talentovaná nebyla. Rozdíl byl v tom, že jsem se teď častěji potkávala s těmi, kteří byli lepší než já. Samotné hodiny pro mě byly velmi náročné. Nejsem od přírody zrovna pečlivý a vytrvalý člověk (v některých věcech), a proto jsem vždycky byla (oprávněně) ve stresu, že se paní učitelka bude zlobit, že jsem tak úplně necvičila. Teprve minulý rok se to změnilo. Začala jsem s paní učitelkou trochu víc komunikovat a ona potom lépe pochopila, proč jsem necvičila. A samozřejmě musíme zmínit karanténu. Přestože to pro mě bylo osvobození, co se týká sociální interakce a stresu ohledně hodin (jak klavíru, tak školních hodin), hudba pro mě v té době byla velmi důležitá. Byl to únik. Mohla jsem si tím zkrátit neexistující hodiny, kdy jsem neměla co dělat (protože škola) a přehlušit hlasité hlasy mé rodiny. Mohla jsem se nechat unášet na vlnách disharmonických tónů, které mi tak laskavě poskytla má dvouletá sestra. Úplný ráj.

Než se začneme bavit o něčem trochu jiném, cítím povinnost zmínit několik lidí, které nemám moc v lásce. Znáte například takového toho člověka, který se naučí první řádek známé skladby a hraje to desetkrát rychleji, aby vypadal, že to umí? Nebo ještě ten člověk, který se naučí čtyři akordy popové skladby a hraje to pořád dokola, ideálně když se připravujete na písemku? Samozřejmě existují i určité druhy muzikantů, které nemůžu vystát. Třeba moje spolužačka, která většinou když cvičím nějakou novou

skladbu, přijde za mnou a *čte moje noty*. Nebo jiný spolužák, který hraje hodně nahlas a hodně rychle, ale jen když jsou poblíž holky. Pro klasické muzikanty je velmi těžké přežít v této době. Když hrajete Debussyho nebo Beethovena, jste nudní. Ale zkuste zahrát melodii *Despacita*. Bum! Jste cool. V talentových soutěžích je to obdobné. Klasická, ale velmi náročná díla si vyslouží jen zívání, ale jakmile je to remix nové písničky od Katy Perry, při kterém si sundáte tričko, postupujete do dalšího kola, i kdybyste zahráli každou notu špatně. Důležité je to svlékání, že. Jindy zase ve škole píšeme písničku a profesor nám pustí klasickou hudbu do pozadí, abychom se mohli lépe soustředit. To se většinou mine účinkem.

Hudba se pro mě stala něčím víc. Už před několika lety jsem věděla, že s klavírem skončit nemůžu. Nebyla jsem ani schopná si to představit. Vím, že v tom nikdy nebudu nejlepší, ani asi nebudu profesionál nebo učitel. Jenom vím, že to se mnou už zůstane. Hudba mi dala spoustu věcí – je to můj způsob, jak se uklidnit, jak vyjádřit, co cítím, aniž bych řekla slovo. Když hrají, ocitnu se v úplně jiném světě. Je těžké definovat, co znamená být hudebníkem, protože pro každého člověka znamená hudba něco jiného. Podle mě je hudebník člověk, pro kterého se hudba stala součástí života. Když se tak stane, vezme hudba spoustu času. Často i nervů. Jako třeba když se poprvé snažíte vymyslet, jak se má počítat ve skladbě, kde jsou v taktu tři proti čtyřem... Vy snad víte, co myslím. Někdy může vzít i přátele. Ale to, co vrátí, je často tisíckrát cennější. Stojí to za těch několik hodin, kdy frustrovaně sedíte a snažíte se přečíst novou skladbu, těch několik stresujících momentů, než vejdete na pódium, zklamání, když se neumístíte na soutěži, kyselé poznámky spolužáků, že hrajete pořád to stejné dokola...

Nakonec se s vámi podělím o vzpomínku, která pro mě hodně znamená. Cvičila jsem pozdě večer na klavír už skoro nacvičenou skladbu. Nebylo to ještě perfektní – to snad ani nejde. Táta najednou přišel do pokoje. „Víš, Marky, já jsem asi přišel na to, jaký je tvůj smysl života na Zemi. Je to dělat lidi šťastnými.“ Asi měl pravdu. Není nic úžasnějšího než vědět, že jenom tím, že děláte, co milujete, jste někomu pomohli, rozveselili ho nebo ho inspirovali. Ten pocit, že vím, že jsou lidi šťastní, dělá šťastnou mě. A tak se s vámi rozloučím. A nezapomeňte – i když to někdy vypadá, že všechny ty starosti a hodiny cvičení nestojí za to, věřte mi, že stojí. To, co dáte, se vám vždycky vrátí.

Markéta Sovová

Kreativní dílna

- patří mezi povinně volitelné předměty, tedy mezi ty, které se i v běžném režimu nenacházejí v nejužším centru pozornosti žáků a rodičů. O to více v době distanční výuky překvapily pozitivní reakce rodičů. Dovolte podělit se o jeden mail:

Vážená paní magistro,

děkuji Vám za informace a za vstřícnost.

Se zájmem sledujeme materiály, které posíláte k distanční výuce a jsem ráda, že se dcera může zúčastnit Kreativní dílny alespoň nyní touto formou.

Také já Vám přeji hlavně zdraví, pevné nervy a hodně úspěchů ve Vaší práci.

Takové sdělení je pro nás vyučující více než radostnou zpětnou vazbou. Žákům se snažíme přinášet zajímavé a pestré výukové materiály a dozvídáme-li se i to, že jsou v některých případech dokonce obsahem společného kulturního vzdělávání celé rodiny, co víc si přát!

Všem žákům a rodičům děkujeme za jejich trpělivost, pochopení a součinnost a přejeme samozřejmě pevné zdraví!

Vaši vyučující KD

Z ohlasů rodičů

Vážená paní ředitelko,

dovolte mi, abych touto cestou srdečně poděkovala všem učitelům ZUŠ J. Kvapila, kteří se podílejí na výuce mé dcery Regíny Mládkové. Už skoro rok probíhá vzdělávání na většině škol, tedy i na základních uměleckých školách, z velké části online. Z vlastní zkušenosti vím, jak je tato forma výuky, hlavně na uměleckých školách, pro pedagogy komplikovaná a náročná. Ne každý umí zvolit tu správnou cestu. Učitelé vaší školy ale v této obtížné situaci ukázali, že jsou opravdu výjimeční.

Poděkování patří především paní učitelce Mgr. Inně Aslamas, která se věnuje dceři s plným nasazením a daleko nad rámec svých povinností. A nejen jí, vím, že se stejnou laskavou péčí a energií přistupuje ke všem svým žákům. Pod jejím odborným vedením, i v této složité době, Regína získala v červnu 3. cenu v soutěži Prague Junior Note. Letos obstála v konkurenci dalších klavíristů a získala možnost vystoupit na koncertě Brněnské klavírní mládeže, z čehož máme obrovskou radost.

Velmi si vážím práce paní učitelky Mariny Karfusové, která ve 2. pololetí loňského školního roku připravovala a zasílala erudované, nápadité a velmi zajímavé studijní materiály do hudební nauky. Těšily jsme se na ně obě a dceru díky paní učitelce začala hudební teorie zajímat. Letos dostáváme neméně zajímavé materiály od učitelů Kreativní dílny doc. PhDr. Judity Kučerové, MgA. Petry Novotné a DiS. Jiřího Langa. A konečně bych chtěla poděkovat také Vám, paní ředitelko, že moje dcera může být žačkou školy s tak vynikajícími učiteli.

Přeji všem hodně úspěchů v další činnosti, pevné nervy a hlavně zdraví

S pozdravem

Mgr. Edita Müllerová

Vážená paní ředitelko,

s koncem prvního pololetí bych Vaším prostřednictvím ráda poděkovala všem vašim zaměstnancům, kteří se starají o talenty dětí i v této složité době a zároveň bych Vám všem chtěla popřát hodně sil, zdraví, energie a dobrých nápadů do další části školního roku.

Zvlášť bych pak chtěla ocenit neuvěřitelný entuziasmus paní učitelky Karfusové, kterou spolu se spřátelenými rodiči obdivujeme, jak skvěle kreativně distanc zvládá, klobouk dolů. Prostřednictvím vzdělávání mých dětí pak patří poklona i dalším "naším" paním učitelkám - Inne Aslamas a Henriettě Ctiborové. Díky nim neztrácí dcera ani syn kontakt se svými obory a hlavně pořad je vzdělávání, byť na dálku, baví.

Doufejme, že brzy i osobně na shledanou

Mgr. Magda Hradilova + Albi + Filip

Dobrý den paní ředitelko,

tímto bych chtěla velmi poděkovat za přístup a podporu paní učitelky Šrámkové při přípravě mé dcery na talentové zkoušky na střední školu. I přes omezení výuky, resp. v rámci distančního vyučování, paní učitelka byla vždy nápomocná a velmi ochotná. Její podpora a fandění žákům se v dnešní době vidí málokdy.

Velmi si jí vážíme.

S pozdravem

Klára Zemková

Distanční výuka a Brněnské klavírní mládí

Brněnské klavírní mládí 2021 jako projekt Konzervatoře Brno a spolku Arete, z. s. ve spolupráci se základními uměleckými školami představuje nadějně interprety již 14. rokem. Po výběrové přehrávce přihlášených žáků je vybraným odměnou koncert v koncertním sále Besedního domu. Dlouhodobá distanční výuka, která značně ohýbá soukolí koleček strojů spolupráce žáků a pedagogů dala vcelku „provokativní“ výzvu, jestli se vzdáme nebo ne. Ruce vzhůru? Odpověď daného projektu zní: v žádném případě!

Prezenční přehrávky na brněnské konzervatoři za striktních hygienických podmínek se zúčastnilo 30 žáků z 9 základních uměleckých škol. Téměř k nevěře, protože tento počet překonal předchozí ročníky. I navzdory ztíženým podmínkám distanční výuky! Tak moc, moc to chápu! Zamířit na cíl. Minu, ale to už je jen muška zlatá..., když jsem si mohl(a) zahrát. Z těch 30 se probojovalo 14 adeptů a mezi nimi i čtyři žáci naší školy: Jakub Černý, Regina Mládková (pedagog: Inna Aslamas), Vojtěch Ocelka (pedagog: Jelena Kapitula), Vilém Langášek (pedagog: Monika Czajkowská).

Navíc Kuba Černý před pár dny úspěšně složil i přijímací zkoušky na konzervatoř, takže Jakube, moc gratulujeme a zůstaň takový, jaký jsi!

Jen víru mít, doufat a jít.

uč. Monika Czajkowská

Jak mi Covid zničil flóru, faunu i sebedůvěru a jak může zničit i ZUŠ

Jednoduše. Nic nefunguje tak, jak má. Nestíhám zalévat kytky (hynou), nestíhám venčit psa (dělá si, co chce, bohužel i doma), nestíhám učit (bez toho, že dítě vezmu za ruku a podívám se mu do očí). Ale ano, i tak stále zalévám kytky, stále venčím psa a stále učím, pokud byste se zeptali, jestli tedy vůbec něco dělám.

Vzpomínám si na ten jásot dětí na jaře loňského roku, kdy uzavření škol kvůli koronaviru působilo jak opožděný vánoční dárek (také si na jeden pamatuji – uhelné prázdniny kdysi dávno). Jenže brzy to přestalo být zábavné. Děti a učitelé na obrazovce počítače... A taky rodiče. Zkoušeli jsme to všichni, jak to šlo. Jenže učit hrát na jakýkoliv nástroj přes počítač? Kde je ten ryze osobní kontakt se žákem, kde jsou vystoupení dětí, kde je jejich komunikace mezi vrstevníky, kde je jejich sebereflexe v rámci širšího záběru zaměření?

Přišla 2. vlna, (ted' 3. a za chvíli možná i 4. a pak ještě, nevím, kolikátá...). Asi je pravda, že zvyk je železná košile. Takže na podzim, když vláda zavelela, opět nastartovaly k akci (občas lépe vybavené) počítače a mobily, nervové soustavy pedagogů přepnuly na tzv. „nouzový stav“ a zase se jelo a jede dál. Tolik ke chvále distanční výuky žáků ZUŠ.

Co mi Covid dal a vzal?

Negativa: To je jednoduché. Nemůžu spát, pořád měním rozvrh, abych vyhověla všem, nemůžu naplnit ta očekávání dětí, mám pocit, že nedělám dost, nestíhám, co si nezapíšu, to zapomenu.

Pozitiva: Nikdy bych se asi nedozvěděla o dětech víc, než když je vidím doma. Pak tohle asi smysl (nějaký skrytý) má. O rodičích nemluvě, bez nich by to nešlo!

A tak se opět vracím k té floře a fauně a sebevědomí a ZUŠ. Přestože nic nefunguje tak, jak má, věřím, že ZUŠ je tou nejlepší platformou pro človíčka, který se vydává na cestu a potřebuje do batůžku přibalit odvahu k vyjádření citů, taky trochu vůle k zodpovědnosti a odvahu to zvládnout.

Nevzdávejte to!

uč. Monika Czajkowská

O naději

Asi nebudu jediný, kdo v této pohnuté době slyšel ono notoricky známé: „Hlavně neztrácej naději!“. Mnohdy to zní jako povzdech i povzbuzení současně, málokdy ovšem jako výzva, která by měla člověka probudit ze smutku, deprese, letargie nebo apatie a pohnout ho k optimismu, či smysluplnému jednání. Nacházet v sobě pozitivní energii, může být pro někoho v dané životní situaci skutečně těžké, ne-li nemožné, proto se zkusme zamyslet nad tím, co vlastně naděje znamená, než opět někoho oslovíme, nebo budeme osloveni, tímto okřídleným rčením.

Poučme se nejprve svědectvím o naději v životě osobnosti, kterou považujeme napříč dějinami i profesemi za autoritu hodnou následování. Jan Amos Komenský, kterého si stavíme za vzor učitelského povolání, byl především hluboce věřící člověk. Pro svoje přesvědčení byl v pobělohorské době pronásledován a musel odejít do vyhnanství. Druhým domovem se mu stalo až západo-polské Lešno, kde zůstal bez své rodiny. V odloučení ve Fulneku mu přitom umírá na morovou nákazu žena Magdaléna i dvě děti. Drsný a smutný. Tento muž však nepropadl bezmoci ani zoufalství, nespílal Habsburkům, že musel opustit svou rodnou vlast, ani Bohu, že jeho rodinu postihla morová rána, ani si nedal zdrcen situací osobní či společenský distanc! Léta prožívaná v Lešně, které rovněž zasáhla morová epidemie, se stala pro Komenského dobou jeho tvůrčího rozmachu a také růstu ve víře, což je patrné i z doporučení, které sepsal v „Kratíčké zprávě o morové nákaze“, ve které poskytuje odpovědi, jak smýšlet a jak se chovat v době epidemie. Zde povzbuzuje společnost k hledání hlubšího významu lidského utrpení, i k odvaze zachovat se i přes nepřízeň okolností důstojně a lidsky správně. Jako by mluvil do této doby, když konstatuje: „Jak potřebné a jak velmi užitečné je to, že nákaza (která sice vypadá hrozně a krutě) jasně ukáže, jak každý v této době plní své povinnosti vůči bližním, a vyzkouší myšlení mnohých srdcí!“

V jednom světovém bestselleru říká muž, který prošel podobnou životní zkušeností, že „naděje neklame“. Co tím myslel? Nejspíš vycházel z přesvědčení, že naděje není pouhý optimismus, že to dobře dopadne, ale něco víc „akčního“. Naději vnímal jako víru, která vyzývá člověka k činu. Ano, já mohu a chci udělat všechno pro to, aby to dobře dopadlo! ...a na tom místě, kde se právě nacházím, tj. v rodině, v nemocnici, ve škole, v zaměstnání, mezi přáteli i nepřáteli, doma i na cestě. Nemusíme tedy být optimisté, nikdy se však nesmíme vzdát naděje, která je v tomto pochopení i zdrojem lásky, porozumění, empatie, obětavosti, trpělivosti, uměním možného i zdaleka nemožného.

Nebojme se tedy změny a mějme naději!

uč. Aleš Kratochvíl

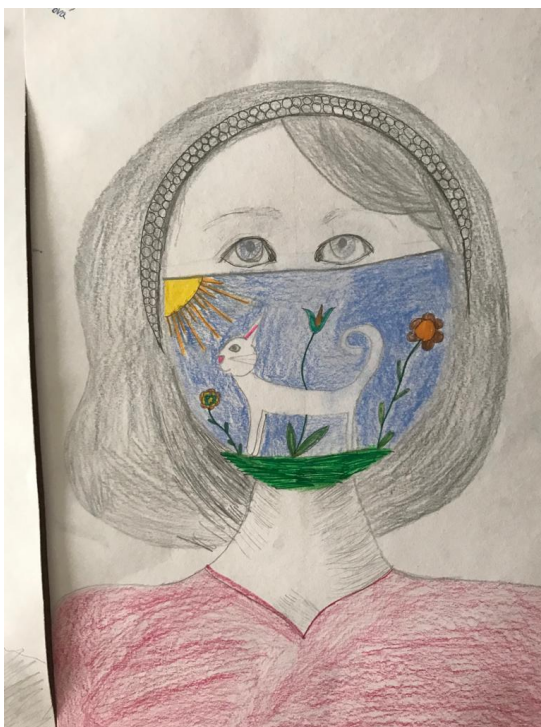
Zveme vás ...

Středa 12. 5. 2021
ZUŠ J. Kvapila

Přijímací zkoušky

Čtvrtek 13. 5. 2021
ZUŠ J. Kvapila

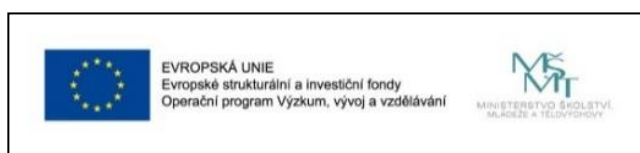
Přijímací zkoušky

Podporují nás:

Klub přátel a rodičů ZUŠ J. Kvapila Brno z.s.

Škola je zapojena do projektu OPVVV - zjednodušené projekty Šablony II.
Tento projekt je spolufinancován z Evropského sociálního fondu
a státního rozpočtu ČR.

| zusjk.cz |

| ZUŠ Jaroslava Kvapila Brno |

| [zusjaroslavakvapilabrno](https://www.instagram.com/zusjaroslavakvapilabrno) |

| ZUŠ Jaroslava Kvapila Brno |

jihomoravský kraj